

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 5

MAI/JUNI 1999

35. årgang

Er du beredt til å dø?

Av Jon Espeland

Mange dødssyke mennesker har en overraskende frimodighet når du taler med dem om Gud og himmelen. Riktignok er det noen som fornekte Gud til siste stund, men mange taler frimodig om at Gud nok skal ta i mot dem og at det sikkert går dem bra til slutt. Med denne frimodighet trekker de sitt siste sukk og går inn i evigheten.

Det er et veldig alvor å gå over dødens terskel. I et nu, i et øyeblikk er du over i evigheten og får aldri mer vende tilbake til livet. Gjort er gjort og ugjort er ugjort. Intet kan opprettes, intet forandres. Slik du dør, slik blir din evighet. Du kan gjerne fortrenge det her i tiden, tenke på andre ting og skyve Alvoret fra deg. Men når du våkner opp i dødsriket, kan du aldri mer skyve fra deg dette knugende alvor: «Fortapt! For sent!»

Det å dø frimodig er ikke noe kjennetegn på at sjelen er frelst og går til Gud! Tvert i mot – den frimodighet vi ser hos mange døende er et tegn på likegyldighet! De har ganske enkelt verken nød, interesse eller omsorg for sin sjels ve og vel. Og når noen møter dem med omsorg for deres

sjel, så drar de frem denne likegyldige frimodighet og avviser vitnesbyrdet om Frelseren. Og slik dør de, - trygge i sin ulykke og sikre i sitt bedrag.

Derfor sier Skriften: «Våkne opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg». Ef 5:14. Vi ville så gjerne rope det ut: Du må våkne mens du lever! Døden er ingen søvn, - den er en åndelig oppvåkning. Luk 16:23. Når du slår dine øyne igjen for siste gang i denne verden, slår du dem samtidig opp i evighetens verden. Det du ikke trodde her, skal du få se der. Det du fornektet her, skal bli din virkelighet der. Du skal få se at alt det Bibelen sier er sant! Og du skal for evig angre at du ikke grep denne bok, leste om Jesus og hørte om Jesus!

Vi sier ikke dette for å skremme, men dette er en skremmende sannhet som skremmer hver oppriktig sjel! Og vi kan ikke la være å si sannheten fordi den er skremmende. Nei, det er mye bedre å bli skremt i dag og søke frelse enn å våkne opp til den skremmende fortapelse uten noen gang å kunne søke frelse.

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:

Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Kjære venn, det finnes bare én sann frimodighet som vi kan møte døden med. Det er den frimodighet som har sin grunn i Jesu død for våre synder. «I ham har vi frimodighet,» sier apostelen Paulus i Ef 3:12. Og Heb 10:19 sier: «Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen.»

All frimodighet som ikke viser til Jesus er falsk frimodighet. Når du etter døden står foran den himmelske helligdom, er det bare Jesu blod som gir den frimodighet du trenger for å gå dit inn. For ved dens dør står hellige kjeruber med luende sverd i sin hånd. De vokter inngangen til helligdommen. 1M 3:24. Der - ved himmelens dør - forsvinner all falsk og menneskelig frimodighet. Der er det bare én ting som gir synderen frimodighet, nemlig Jesu blod. For når kjerubene ser blodet og hører ditt hjertes vitnesbyrd om Jesu blod, da senker de sine sverd og portene åpnes og du går like inn til Lammets trone, der Jesus venter på deg!

«Men de feige og vantro og vanhellige og morderne og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnere - deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel. Det er den annen død.» Åp 21:8. Hvis du ikke møtte Jesus her i tiden – i nådetiden – skal du etter din død ubønnhørlig og nådeløst regnes blant dem som her er nevnt! Måtte det ikke skje med deg! Vend om i dag! Søk Jesus! Finn din frimodighet i Jesu blod, det som rant på Golgata utenfor Jerusalem for to tusen år siden for dine synders skyld!

L&E

Hvor er lammet?

Av Ingar Gangås

Sangen om lammet som gav sitt dyrebare blod er en kjær sang for syndere i nød. Denne sangen blir født i hjertet når blikket festes på Jesus. Da er det godt å synge med Marius Giverholt: *O Lammets blod, det dyrebare blod, Som gav meg liv da jeg ved korset stod, Det er min trøst i all min sorg og nød, Min trygge ankergrunn i liv og død.*

Hvilken plass har egentlig sonofferlammet iblant oss i dag, i forkynnelse, vitnesbyrd og sang? Både i Det nye og Det gamle testamente er dette det store hovedtema. Den røde tråd gjennom Den gamle pakt er denne: *Hvor er lammet?* Sonofferet på den store forsoningsdag og offerbukken som ble sendt ut i ørkenen pekte fram imot han som skulle komme, Jesus Kristus. Svaret på den gamle pakts hovedspørsmål; *Hvor er lammet?*, gav døperen Johannes da han sto fram ved Jordانبredden og ropte: «*Se der Guds lam, som bærer verdens synd!*»

Vi skal i det følgende se litt på den plass *Lammet* har i Bibelen, mest fra Det gamle testamente, men også noen skriftsteder fra Det nye. Deretter skal vi spørre: *Hvor er ordet om Lammet i dag?* Hvilken

plass har det fått i våre forsamlinger? Og til sist: Hva betyr *Lammet* for deg?

Abraham ofrer Isak

Gud hadde allerede åpenbart seg flere ganger for Abraham. Det hele startet slik som Stefanus vitner om det i Apg 7:2: *"Herlighetens Gud åpenbarte seg for Abraham."* Dette skjedde mens han var i Ur i Mesopotamia. På Guds befaling dro han ut fra det hedenske Ur, for å begi seg til Kana'ans land. Guds kall var så overveldende og sterkt, at han ikke våget å stå imot. Det ble mange vanskeligheter undervegs, men han klynget seg til Guds ord og løfte. Da han endelig hadde fått løftessønnen Isak, som han hadde ventet lenge på, og som han hadde fått på underfullt vis i sin høye alderdom, fikk han beskjed om å ofre ham som brennoffer på et av fjellene i Moria-landet. Slik skulle troskjempen Abraham lære å klynge seg til Herren. Midt i nøden trøstet han seg til at Gud kunne oppvekke sønnen fra de døde.

Det er gripende å lese om samtalen mellom far og sønn da de nærmer seg stedet som Gud selv ville vise dem. *"Da tok Isak til orde*

og sa til sin far Abraham: *Du far! Og han sa: Ja, gutten min! Han sa: Se her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet? Abraham svarte: Gud vil selv utse for seg lammet til brennofferet, min sønn! Så gikk de videre sammen de to.*" 1M 22:7-8.

Stedfortreder

Da Abraham sto klar med kniven og var villig til å ofre, fikk han beskjed om å ta en vær som hang fast i et kjerr *istedenfor* sin sønn. Hele beretningen vitner om at dette peker framover på Jesus som skulle dø på Golgata-høyden som vår stedfortreder. Han var det lam som ikke kunne spares. Hvor mye skjønte Abraham av dette? En indikasjon på det har vi i at han kaller stedet *"Herren ser"*. Og Bibelen føyer til: *"På Herrens berg skal han la seg se."* (1M 22:14) Dette fikk Abraham se inn i. Gud åpenbarte for ham at Jesus ville komme som det sonofferlam som skulle bære bort verdens synd. Herren måtte selv utse seg lammet, og la seg se slik at vi ved troen på ham kunne gå fri. I likhet med de andre troshelterne fra den gamle pakts tid frydet Abraham seg i denne frelse, slik det står i Hebr. 11,13: *"I tro døde alle disse uten at de hadde oppnådd det som var lovt. Men de hadde sett det langt borte, og hilste det."*

Frelsens dag

Allerede Adam og Eva var opp-tatt av når Jesus skulle komme og gjenopprette fallet. Da evangeliet om kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode ble forkynt dem, begynte de å se fram til frelsens dag. Men de visste ennå ikke når det skulle skje. Ved Kains fødsel kan det se ut som at de tror det er frelseren som har kommet. Derfor oversetter Martin Luther siste setning av 1M 4:1 slik: *"Jeg har fått en mann, det er Herren."* Skuffelsen måtte bli stor da det etterhvert ble klart for dem hvilken vei Kain gikk på. Seinere stod kanskje håpet til Set, han som ble født som en erstatning for Abel. Men Guds time var ennå ikke kommet.

Et bedre offer

Helt fra Adams tid ble det ofret lam. Det står om Abel at han ofret et av de førstefødte lam, og at Herren så til hans offer. Abel var en rettferdig, og han hadde forstått det som senere ble forklart i Heb 9:22-24, som sier: *"Etter loven blir nesten alt renset med blod. Og uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt. Det er altså nødvendig at avbildene av de himmelske ting blir renset ved slikt, men selve de himmelske ting må bli renset ved bedre offer enn disse. For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som var gjort med hender og bare er et bilde av den sanne*

helligdom. Han gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld."

Israels trøst

I Sets linje kom noen år seinere Noa, som betyr: *"Han skal trøste oss."* Både Noa's far Lamek, og hans bestefar Metusalem, har nok hørt til den lille flokk som ventet på Israels trøst. Kanskje håpte de at Noa skulle bli *trøsteren* som var blitt lovt. Men Noa ble bare et forbilde, i og med arken, på linje med alle de andre tegn som hele tiden pekte fram imot han som skulle komme.

Påskelammet

Den praksis som oppstod på Adams tid med å ofre lam, og som vi har sett også var vanlig på Abrahams tid, ble gjentatt og påbudt på Moses' tid. Ved utgangen av Egypt skulle Israelsfolket ta ut et lam for hver familie. Det måtte være et lam uten lyte, av hannkjønn, årsgammelt. (2M 12:5) Blodet skulle strykes på begge dørstolpene og på den øverste dørbjelken. (2M 12:7) Grunnen var at blodet skulle være et tegn for dem, og at Herren ville gå dem forbi og spare dem når han så blodet. (2M 12:13) Moses trodde Gud. Han visste at blodstrykingen hadde en dypere mening, og at det pekte fram mot Jesus som skulle bli det egentlige sonofferlam. Seinere understrekes det på nytt

hvor viktig det var at lammet skulle være årsgammelt og uten lyte. (4M 6:14) Det var om å gjøre å være tro mot de påbud som Gud hadde gitt.

Ofring av lam

Skikken med ofring av lam var ennå vanlig da Samuel levde. I forbindelse med krigen mot filistrene, står det at israelittene sa til profeten Samuel at han skulle rope til Herren om frelse for dem. *"Da tok Samuel et diende lam og ofret det helt som brennoffer til Herren."* Den samme Samuel fikk være med på å innsette kong David på tronen. Men det var nok Davidsønnen Jesus han så fram imot og lengtet etter skulle komme, han som skulle gi sitt liv som løsepenge for de mange.

Herrens lidende tjener

Det måtte være underlig for profeten Jesaja å gå med budskapet om Herrens lidende tjener som tålmodig skulle føres bort for å slaktes for synderes overtredelser og misgjerninger. Han hadde selv vært rykket inn for den hellige Guds trone. Der fikk han se sin synd, og at han var fortapt. Redningen ble den gloende steinen som engelen tok fra alteret. Det var steinen som seinere ble forkastet, men som er blitt hjørnestein. Om denne står det i Apg 4:12: *"Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt*

blant mennesker, som vi kan bli frelst ved." Jesaja visste at Jesus skulle komme en dag. Ja, så sikkert var løftet om hans herredømme, at det ble forkynt i fortid, som om det allerede hadde skjedd. (Jes 9:6) Han var blant dem som lengtet etter Israels trøst slik Simeon og Anna i templet gjorde. Vel sju hundre år før han åpenbares, sa han: "Bryt ut i jubel alle sammen, dere Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem." (Jes 52.9)

Lammets plass i den nye pakt

Vi har sett at budskapet om lammet og stedfortrederen er det sentrale i den gamle pakts tid. Frelsen var knyttet til han som skulle komme. Ved tro på ham ble synden tilgitt. Det er ikke annerledes nå i den nye pakts tid. Hør hva apostelen Peter skriver i 1Pet1:18-21: *"For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam. Han var forut kjent, før verdens grunnvoll ble lagt, og for deres skyld er han blitt åpenbart ved tidenes ende. Ved ham er dere kommet til tro på Gud, som oppreiste ham fra de døde og gav ham herlighet. Derfor er deres tro også håp til Gud."*

1Kor 5:7 viser klart at det er Je-

sus som er det egentlige påskelam og sonoffer: *"For vårt påskelam er slaktet, Kristus."* Han er den eneste som kan tilgi synd, fordi han selv tok Guds vredes straff og åpnet veien til himmelen. Ved tro på ham blir du fri, og kan synge sangen om lammet. Denne sangen kan aldri bli kjedelig for et Guds barn. Tvert imot så er det slik at det hjertet er fylt av det taler munnen! Hva større kan du tenke deg enn å høre igjen og igjen at du er elsket av Gud for Jesu skyld? Da vil hjertet springe av fryd.

*Takk, Fader, at du var så god
Mot Adams falne ætt, Du frelste oss
ved Lammets blod Og gav oss bar-
nerett. Deg priser nå hvert ånde-
drag, Hvert sukk og hjerteslag.
Guds Lam, for all den kval du led,
Takk, takk i evighet! (Brorson, nr
665 i sangboken)*

Del 2 av denne artikkelen kommer i neste nummer.

L&E

Nye postnummer

Fra 1. mars 1999 fikk mange adresser nye postnummer. Vi har forsøkt å rette opp vårt adresseregister etter postverkets nye katalog. Dersom noen av våre lesere likevel har feil postnummer på adresseetiketten, vil vi be dere sende en melding om dette til ekspedisjonen.

Red.

Gud sender prøvelser

Av evangelist Eusebio Alvis, Peru

Mine kjære! Undre dere ikke over den ild som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere. Men i samme grad som dere har del i Kristi lidelser, skal dere glede dere, for at dere også kan juble i glede når hans herlighet blir åpenbart. Om dere blir spottet for Kristi navns skyld, er dere salige, for herlighetens og Guds Ånd hviler over dere. For ingen av dere må lide som en drapsmann eller tyv eller ugjerningsmann, eller som en som blander seg i andres saker. Men lider han som kristen, da skal han ikke skamme seg, men prise Gud for dette navn.

1Pet 4:12-16

Ingenting skjer på slump med et Guds barn. Alt som møter deg kommer fra Herren. Det er Herren som stiller med deg, selv når du er i stor

smerte og livet kjennes uutholdelig. Du skjønner ikke hvorfor, men Herren har sin vei. Husk at vi er pilegrimer i denne verden, hver dag er vi et skritt nærmere himmelen. Men på veien er det mange prøvelser, fristelser og vanskeligheter. Jesus lovte ikke sine disipler et lett liv. «Ta opp ditt kors», sa Jesus «og følg meg!» Luk 9:23.

Korset er et grusomt redskap, kanskje den verste død mennesket har funnet på.

Jeg vet ikke hvordan ditt liv er? Er det en dans på roser? Det er ikke mitt liv! Men jeg har kjent Herrens nærvær i vanskeligheter og prøvelser. Han har aldri sviktet. Han er min venn og trøster. Han trøster meg med sitt ord i mitt mørke.

Herren elsker oss. Han vil ikke plage oss, men sender prøvelser i sin kjærlighet til deg og meg. Vi er i Herrens skole. Han fører og former sine gjennom lidelse. Det er sine barn Herren tukter, de som lever av Ordet og i evangeliet. Heb 12:6. Gud prøver ikke de vantro, men den som vandrer med Herren blir prøvet.

Og Gud prøver på ulike vis. Kanskje tar han fra oss det vi eier. Kanskje lar han oss fristes av vårt eget kjød. Job var en rettferdig mann som levde med Herren. En dag prøves han, men ikke uten Guds tillatelse. Djevelen fikk ikke røre ham uten at Gud tillot det. Job mistet sine barn, sin eiendom, ja nær sagt alt! Men hør

hva han sier: «Naken kom jeg fra min mors liv, og naken skal jeg vende tilbake. Herren gav, og Herren tok, Herrens navn være lovet!» Job 1:21 Endog hans kone fristet ham til frafall. Hun som skulle være hans støtte, fristet ham til frafall! Job 2:9. Men Job svarte henne: «Skal vi bare ta imot det gode fra Gud og ikke også det onde?» Job 2:10.

Herren sender prøvelse for å prøve Jobs tro, hans tillit til Herren. Men Satan måtte gi tapt. Jobs hjerte og sjel hang ved Herren.

Hvordan er det i ditt liv? Kanskje opplever du både innbrudd og tyveri i huset ditt? Kanskje er du blitt overfalt og ranet på gaten? Og dine venner sier: «Der kan du se hva som skjer når du er en kristen!» Slik tenker verden. Men slik tenker ikke et Guds barn! Hør hva Guds ord sier om prøvelsene: «Mine brødre, akt det for bare glede når dere kommer i mange slags prøvelser. For dere vet at når troen blir prøvet, virker det tålmodighet.» Jak 1:2-3.

Men du må ikke tro at Gud frister deg til å synde. Å, nei! «Ingen som blir fristet, må si: Det er Gud som frister meg! For Gud blir ikke fristet av det onde, og selv frister han ingen. Men enhver som blir fristet, dras og lokkes av sin egen lyst.» Jak 1:13-14. Kjære venner, det onde er i oss – i vårt kjød. Ofte blir vi fristet av vårt eget kjød. Og Satan vil at vi skal falle i synd, han vil føre oss bort fra Herren. Vi er falne mennesker. Det er ikke noe godt i oss. Mitt hjerte er svikefullt. Hvem kjenner vel sitt hjerte? Bare Herren kjenner det! Jer 17:9.

Vi kan ikke skylde på Satan når vi faller i synd. Jo, han frister oss alltid, men når du faller er det din lyst, din onde natur som faller. Det er din egen skyld. Du kan ikke skylde på djevelen! Kjødet vårt har lyst til å gjøre det som er galt og syndig. Hvis du og jeg skal stå i fristelse, ikke falle i synd, så må vi fly til Herren. Jud 24-25. Bare det kan gi deg seier i ditt kristenliv.

Vi kan miste vårt gods. Kanskje blir vi uhelbredelig syke. Kanskje må vi lide nød og sult. Men ingen kan ta fra oss Jesus Kristus og det som han gjorde for oss på korset da han utøste det blod som renser fra all synd. Han er den allmektige Gud. Vi er i hans hånd. Ingen kan rive oss ut av hans hånd. Joh 10:28. Denne sikkerhet har jeg, venner. Jeg kan miste alt på jorden, men ingen kan ta fra meg frelsen i Kristus Jesus. Jesus vil ta seg av oss. Han svikter aldri, aller minst i prøvelser og motgang!

Jesus er vår styrke. Vi er svake. Han er vår styrke også når lidelse og prøvelser møter oss på vår pilegrimsferd. Vi skal hjem til den store skare – de som har kommet ut av den store trengsel og har vasket sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Åp 7:14.

Jeg skal hjem til himmelen. Jesus vil føre meg dit! Ingen lidelse og prøvelse kan ta fra meg håpet og gleden i Kristus Jesus!

*Utdrag fra tale ved bibelkurs i
Peru lørdag 23. januar 1999
Tilrettelagt ved Jon Espeland*

L&E

Kan jeg komme til Jesus?

Av Jon Espeland

Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Matt 11:28

Når jeg leser om Jesus, hans godhet og renhet, hans hellighet og fullkommenhet, og betrakter Jesus som den han virkelig er, - den sanne, gode, ufeilbarlige og evige Gud - da kommer denne tanke til meg: «Du kan ikke nærme deg ham!» Å, nei jeg må visst holde meg langt unna Jesus. Han er så ren og god, og jeg er så skitten og syndig. Jeg trenger bare å se på Jesus, betrakte ham i Bibelens ord, så forstår jeg hvor uendelig avstand det er mellom oss to. Han er himmelsk, ren og rettferdig, - jeg er jordisk, syndig og skitten.

Det var nok sånn Peter hadde det da han falt han ned for Jesu knær og sa: «Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann!» (Luk 5:8), og tolleren som gikk til templet for å be: «Han stod langt borte,» står det. «Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig!» Luk 18:13.

Men hva er det med denne tolleren, med Peter og med meg? Vi skjønner nok at Jesus ikke kan ha noe med oss å gjøre, men vi dras allikevel til Jesus. Peter - som følte seg så syndig - han skulle jo ha løpt i motsatt retning, bort fra den rene Jesus. Men Peter løper i stedet til Jesus og faller på kne for ham! Og tolleren - som var så syndig - han burde slett ikke nærme seg det rene og hellige templet! Men det er dit han går! Hvorfor?

Ja, hvorfor gjør de det? Hva er det som drar synderen til Jesus? Ellers i livet dras vi til dem vi ligner. Vi søker sammen med dem som vi har felles språk med, felles mening med, felles interesser med osv. Men her er det noen som søker en de aldeles ikke passer sammen med. Hvorfor gjør de det?

Jo, fordi Gud har grepet inn i livet deres. Det er Gud som drar synderen til Jesus. «Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham» sier Jesus i Joh 6:44.

Uten at Gud hadde grepet inn i Peters liv, i tollerenes liv, i mitt liv - så var vi alle på vei bort fra Jesus. Da ville vi bli dratt og lokket av våre egne lyster (Jak 1:4), ut i mørke og fortapelse. Men nå dras vi til Jesus. Hvorfor det? Jo, fordi vi er blitt så hjelpeløse, så syke og syndige. Lovens røntgenstråler har gjennomlyst vårt hjerte, og vi har fått resultatet: Svart, sykt og syndig!

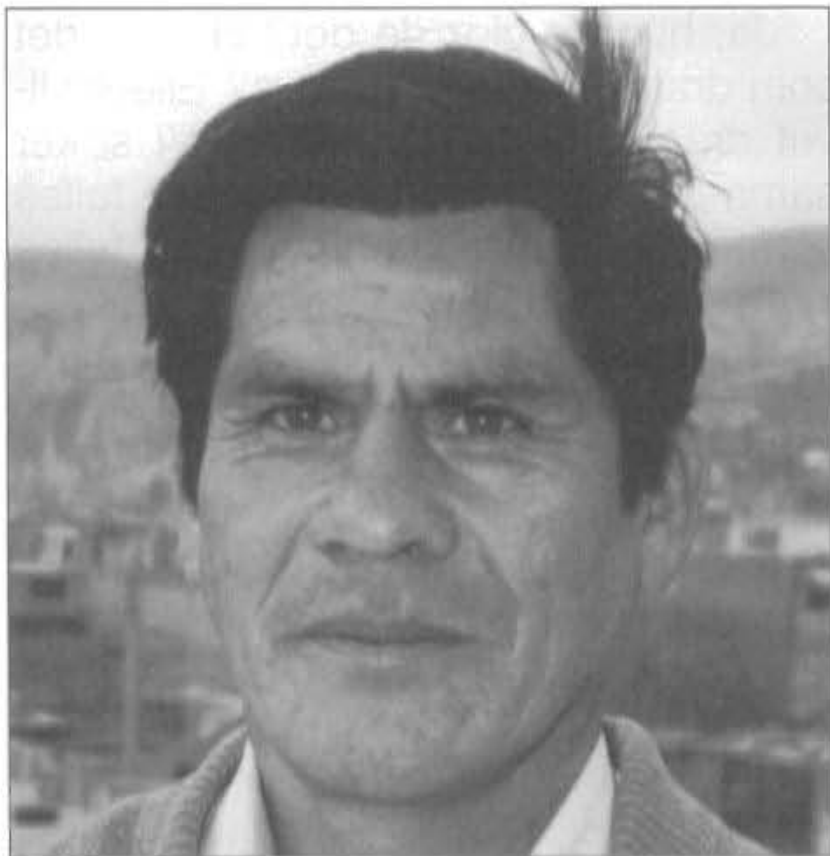
Og når diagnosen er stilt, når alt håp er ute, da drar Gud oss til ham som apostelen Paulus kaller «vårt håp». 1Tim 1:1 Jesus er håpet for den håpløse. Og så har han denne vidunderlige medisin: Syndenes forlatelse! Hvor skal vi ellers gå med vår synd, om ikke til Jesus? Bare han kan slette den ut, rense syndesåret og vaske oss hvite og rene. Alle andre steder vil vår synd forfølge oss i evigheters evigheter, til gru, dom og fortvilelse. Men «ved korsets fot hos Jesus Der fant mitt hjerte fred!»

Derfor finnes det intet annet sted for synderen. Han må til Jesus!

L&E

Prisen for å følge Jesus

Av evangelist Damián Heredia, Peru

Da skjelte de ham ut og sa: Du er hans disippel! Men vi er disipler av Moses. Vi vet at til Moses har Gud talt. Men hvor denne mannen er fra, vet vi ikke. Mannen svarte dem: Dette er da merkelig! Dere vet ikke hvor han er fra, enda han har åpnet øynene mine! Vi vet at Gud ikke hører syndere, men han hører den som er gudfryktig og gjør hans vilje. Aldri fra verden ble til, har en hørt at noen har åpnet øynene på en blindfødt. Var ikke denne mannen fra Gud, kunne han ingenting gjøre. De svarte og sa til ham: Du er helt og fullt født i synd, og du vil lære oss? Og de kastet ham ut. Jesus fikk høre at de hadde kastet ham ut. Da han hadde funnet ham, sa han: Tror du på Guds Sønn? Mannen svarte: Hvem er han, Herre, så jeg kan tro på ham? Jesus sa til ham:

Du har sett ham. Han som taler med deg, han er det. Han sa: Jeg tror, Herre! Og han falt ned for ham i tilbedelse.

Joh 9:28-38

For 20-30 år siden kjente jeg noen postbud. Jeg er oppvokst i den dype fjellheimen, langt inne i Andesfjellene hvor mange enda ikke har sett en bil. Postbudene, som kom med sine esler, kom også med lønn til lærerne i landsbyen. Hvert år ble noen av disse overfalt og drept. Og stadig utlyste de ledige stillinger i postverket. De som søkte jobb, fikk dette valg: «Hvert år drepes fem eller seks postbud. Vil du så ta denne jobben?» En mann jeg kjente trengte så sårt arbeid. Han tok jobben. Etter noen måneder ble han overfalt, drept og kastet i elven.

Du skjønner hvor jeg vil. Du som vil følge Jesus kan ikke vente deg et problemfritt liv. Mange forkynner slik i dag og sier et liv med Jesus er fritt for vanskeligheter og problemer. Folk tror på dem og så mister de motet når livet ikke stemmer med læren.

En kvinne jeg besøkte hadde vært en kristen i 18 år. Hun var fattig og arbeidsløs. En forkynner fortalte henne at slik kunne det ikke være hvis hun virkelig var en kristen. For Herren vel-signer sine, sa han. Slik tale er ubibelsk. Vi er ikke lovt et liv uten proble-

mer. Mange fulgte Jesus i hans samtid på grunn av de tegn og under han gjorde. De elsket ikke Jesus, men søkte tegn og under. Når så Jesus talte om at det koster å følge ham, om forfølgelse, kors og død, da trakk de seg unna og gikk ikke lenger sammen med ham.

Vi leste i teksten om en blindfødt. Jesus helbredet ham. Jødene anklager både Jesus og den blindfødte. Og de bruker Guds ord mot Jesus, - at han ikke helligholdt hviledagen. De stod Jesus i mot og anklaget ham for ikke å være av Gud og at han var en synder. Og den blindfødte får motstand og kritikk. Han har møtt Jesus og får problemer med jødene. De kastet ut dem som trodde på Jesus (v. 34). Slik hadde de religiøse jødene bestemt det. Joh 9:22.

En troende vil alltid ha to erfaringer: Trøst, styrke og glede i Herren, men motstand fra verden. For det er alltid fiendskap mellom kvinnens ætt og slangens ætt!

Den blindfødte var glad for å være helbredet. Det var for så vidt greit for jødene at han var helbredet, men vitnesbyrdet om han som hadde helbredet ham, ble ikke tålt, og han ble utstøtt.

Jeg traff en mann, en bonde fra landsbygda. På grunn av sin tro på Jesus nektet landsbyen ham vann til åkeren. Han måtte flytte, - han ble utstøtt.

Slike ting må vi erfare, alle vi som tror på Kristus. Se på apostlene! Se på Stefanus! De måtte lide og dø for sitt vitnesbyrd om Kristus. Tro ikke at

du får et problemfritt liv på gater av gull som en kristen. Det er ikke slik. Se på kvinnen som salvet Jesus i Mark 14:3f. Til og med de troende kritiserte henne – enda det eneste hun ville var å ære Herren, tjene Herren!

Men Herren er trofast! Jesus tar seg av den som blir utstøtt. Den blindfødte vitnet frimodig om Jesus. De lærde sier: «Du er helt og fullt født i synder, og du vil lære oss?» (v. 34). Ser du prisen for å følge Jesus, vitne om Jesus?

Israelsfolket opplevde store tegn og under i Egypt og drog ut i seiers-tog. Men plutselig var de i ørkenen, og mange angret og falt fra Herren.

Profeten Elias opplevde store ting på Karmel, - Guds veldige makt. Neste dag sitter han alene under gyvelbusken og ønsker seg døden, forfulgt og redd.

David var en åndelig helt da han slo kjempen Goliat. Men snart befant han seg i livsfare, truet og forfulgt av kong Saul.

Under terrorismen i Peru på 80-tallet fikk mange troende erfare dette. De ble forfulgt i fjellbygdene og måtte rømme til byene, - til fattigdom og arbeidsledighet.

Vil du være en kristen, vitne om Kristus, bli en Kristi misjonær, så er det en pris å betale.

I Apg 17 leser vi om Paulus i Jassons hus, om motstand og forfølgelse. Mange ble frelst der i byen. Men de vantro gjorde motstand. Da de ikke fikk fatt i misjonæren (Paulus) slepte de den troende Jason til by-

dommerne (v.5). Evangeliet vekker motstand. Paulus ble beskyldt for å lure, bedra og forføre folk. Dette har jeg selv opplevd. Mange sier om meg at jeg forfører og oppvigler folk.

Om Paulus sa jødene at «denne mannen er en pest og en oppvigler blant alle jødene rundt om i verden. Han er en leder for nasareernes sekt.» Apg 24:5. Slik de omtalte Jesus, omtalte de Paulus.

Vil du følge Kristus? Er du rede til å bli omtalt som en plage, en løgner, en oppvigler? For verden står oss i mot. Verdens barn er av slangens ætt. Og slangen står alltid de troende i mot. Det er alltid strid mellom slangens ætt og kvinnenens ætt. Derfor har vi motstand fra verden. Derfor finner ikke den troende ro og harmoni i denne verden. I Apg 19 leser vi hvordan Paulus fikk motstand fra dem som lagde tempelmodeller i sølv. Paulus ble en trussel mot butikkene, mot innkjøp og business. De var redd for arbeidsledighet og ble rasende på Paulus. Ja, endog i samme hus blir det strid. «En manns husfolk skal bli hans fiender», sier Jesus. Matt 10:36.

Den blindfødte ble utstøtt. Hva gjør vi når vi blir utstøtt? Mange har lidt mye fordi de elsket Gud og fulgte Kristus. Det er ikke lett å følge Jesus. Men vil du vinne det evige livet, må du betale prisen. Tro ikke at et kristenliv er bare herlighet og glede i denne verden.

Husk: Kristus gir deg et nytt liv, en himmelsk glede, et evig liv. Men verden byr deg intet godt. Den står deg imot! Men midt i denne motstand kan

du få prise Jesus som førte deg fra døden til livet.

En kristen søster kjøpte ei ku. Kua døde. Naboene sa: «Det er fordi du er en kristen.» Sønnen til en kristen bror ble utsatt for en ulykke og fikk store brannskader. «Det er fordi du er en kristen», sa naboene. Kjære kristne venner, slik er vår virkelighet. Dette må vi lide.

Hva skal vi gjøre når verden står oss imot? Vi skal fly til Jesus! Vi skal be Jesus om å styrke oss. Vi skal ikke be om å slippe lidelse, men at Jesus må styrke og hjelpe oss i den lidelse og prøvelse som møter oss i denne verden.

I 1Pet 4:19 leser vi: «Derfor skal også de som etter Guds vilje må lide, overgi sine sjeler til den trofaste Skaper, idet de gjør det gode.» Bli ikke forundret og overrasket over at du ikke skjønner det som møter deg. Fly bare til din trofaste frelser og skaper. Han vil trøste deg, styrke deg og holde deg oppe inntil du når frem til det himmelske hjem!

«Mine kjære! Undre dere ikke over den ild som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere. Men i samme grad som dere har del i Kristi lidelser, skal dere glede dere, for at dere også kan jubile i glede når hans herlighet blir åpenbaret.» 1Pet 4:12-13.

Må Gud velsigne sitt ord. Amen.

*Tale ved bibelkurs i
Peru lørdag 23. januar 1999.
Oversatt av Jon Espeland.*

L&E

Kan du synge den nye sangen?

Av C. O. Rosenius

Og ingen kunne lære sangen.....

«Og jeg så, og se: Lammet stod på Sions berg. Sammen med det var de hundre og førtifire tusen, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner. Fra himmelen hørte jeg en røst som lyden av mange vann og som lyden av sterk torden. Røsten jeg hørte, var som av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesener og de eldste. *Og ingen kunne lære sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som er kjøpt fra jorden*» (Åp 14:1-3).

I dette herlige synet har den hellige apostelen Johannes fått se, og deretter malt for øynene våre *Kristi menighet på jord*. For «Sions berg» betyr her, som det også vanligvis gjør, menigheten her på jord. Det samme gjelder Heb 12:22, der det lyder slik: «Men dere er kommet til Sions berg, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem...» og disse som dette ble talt til, levde ennå her på jorden. Johannes så *Lammet som stod på Sions berg, omgitt av den store frikjøpte skaren*, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner, og hørte en røst fra himmelen, som

lyden av mange vann, og som lyden av sterk torden. Og han hørte harpespillere som spilte på harpene sine.

Men det vi spesielt skal stoppe opp ved, er den *sangen* han hørte. Han hørte «en ny sang» som ble sunget foran Lammets trone. Og om denne sangen er det han sier dette underlige kjennetegnet at *ingen kunne lære sangen*, uten denne skaren som var frikjøpt fra jorden. Og hvis så noen spør hvilken sang dette kunne være, denne som ingen andre enn de frikjøpte kunne lære, så finner vi svaret i den samme åpenbaringsboken 5:6-10: «Og jeg så - og se: Midt mellom tronen og de fire livsvesener og de eldste, stod det et Lam, likesom det hadde vært slaktet...Da det tok boken (den forseglede boken, se v.1) falt de fire livsvesener og de tjuefire eldste ned for Lammet....Og de synger en ny sang og sier: Verdig er du til å ta imot boken og åpne seglene på den, *fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt*».

Her ser vi at den nye sangen som ingen kunne lære uten de som var frikjøpt, bare handler om Lammet, hva det har utrettet -

med andre ord: selve det dype budskapet og kraften fra Lam-mets blod og død for syndere.

Men nå skal vi gå litt nærmere inn på hva som ligger i dette at ingen kunne lære denne sangen, uten de som var frikjøpt fra jorden. Skriften utlegger selv Skriften. Derfor vil vi igjen sitere noen bibelord. I Jer 31:31-36 tales det om den «nye pakten» (nådepakten) som skulle opprettes, og hva *forskjellen* skulle være på denne og den gamle «lovpakten». Blant annet som skulle kjennetegne den nye pakten, var også dette at ingen kunne komme inn under denne pakten uten at de hadde mottatt denne nye «loven» av Gud selv i deres sinn og deres hjerte. Og ingen mennesker, hverken ens bror eller ens neste, skulle, selv med det aller klareste budskap, kunne meddele dette til hverandre.

Og slik leser vi dette: «De skal ikke lenger lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren. *For jeg vil forlate deres misgjerning og ikke lenger komme deres synd i hu*» (v.34). Hva er dette for noe merkelig? Skal vi slutte å forkynne? Nei, Herren sier: Forkynn evangeliet! (Mark 16:15). Men, sier han her, *først når de kjenner meg*, er de kommet inn under nådepakten. Og dette skjer *når jeg forlater deres*

misgjerninger, når den store nåden og tilgivelsen blir åpenbart for dem. *Da får de et nytt lys, så de alle kjenner meg*, både små og store, sier Herren. Kristus gjentar det samme bare med disse enkle ordene: «De skal alle være lært av Gud» (Joh 6:45). Og i Luk 10:22 sier han: «Ingen kjenner til hvem Sønnen er, uten Faderen, og hvem Faderen er, uten Sønnen, og den som Sønnen vil åpenbare det for». Legg merke til: «den som Sønnen *vil åpenbare det for*». Vil han da altså ikke åpenbare det for *alle*? Nei, ikke for de «vise og forstandige» (Mat 11:25), d.v.s. disse som tror de har den nødvendige kunnskapen, som ikke er som barn, ikke er fattige i ånden, elendige i egne øyne, blinde, nakne, som ikke bøyer seg for Gud og må be om alt det de trenger, men som vil trenge seg fram med makt til lys, til kraft og rettferdighet.

Men et ydmykt barn blir en aldri før en opplever omvendelsens syndenød. Når en ikke bare *forstår* og *taler* om omvendelse, men selv *opplever* at det går så dårlig i dette, at en har gitt opp alle sine egne muligheter til å bidra med noe i den retning. Men selv når det er kommet så langt, kan en ikke selv bare ta evangeliet for seg, og så liksom ta til seg det frelsende lyset. *Det avhenger av at Kristus «vil åpenbare det» for deg*. Ja, virkelig en slags åpenbarelse eller et syn - men ikke

som en helt frittstående opplevelse uten Ordet. Nei, i og gjennom Ordet. Ikke som en drøm, eller ut i været, men i Kristi evangelium. Luther sier: «Når Gud gav oss sitt ord, sa han: Jeg vil sørge for at det blir skrevet og forkynt tydelig og klart. Men likevel alltid sørge for at det skal være avhengig av min Ånd, hvem som skal fatte det». Jesus sa altså: «den Sønnen vil åpenbare det for». Jesaja sier: «For hvem ble Herrens arm åpenbart?» (Jes 53.1). Paulus sier: «etter åpenbaringen av den hemmelighet som det har vært tiet om i evige tider» (Rom 16:25).

Det er egentlig *bare et nytt syn på evangeliets sannheter* som skiller den sanne kunnskapen fra den falske.

Formen og ordene kan være helt like, men siktepunktet er forskjellig. Der skapes også et skille gjennom den frukt og kraft som den levende kunnskapen gir: freden, fryden, kjærligheten og ydmykheten. Ta bare ett eneste eksempel: To mennesker er så like av natur som de bare kan være. De har fått samme åndelige opplæring, er blitt vakte og søkende, og bekjenner nå begge at de tror på Kristus. Men den ene kan være en uforstandig jomfru, den andre en klok. Den ene har liv, den andre ikke. Men de kan ha akkurat den samme bekjennelsen om om-

vendelse, om tro og om helliggjørelse. Men forskjellen er den at den ene taler om det med liv og med varme. Han taler enten med glede eller med bekymring, om sin frelse eller om sin synd. Han taler i en ånd som når en taler om en stor arv vi har fått, men som noen gjennom rettergang er opptatt med å frata oss, og som vi derfor innimellom er redd vi skal miste, og så på nytt håper vi skal få eie.

Den andre, derimot, taler nok rett og riktig, rent og sant, og er nidkjær for den rene lære. Men han taler like nøkternt og kjølig om de herligste nådeskattene som om det var *andres* arv og eiendommer han omtalte. Og likevel kan han klart og tydelig vise fra Skriften at det også tilhører ham. Hvis han virkelig trodde det han sier med munnen, skulle det i sannhet gjøre hjertet hans brennende og gi ham fred, glede og liv.

Du som leser dette og som tror alt det den nye sangen om Lammet inneholder - sangen som for de som er frelst og frie hjemme i himmelen er evig ny, og fryder dem i all evighet - men for deg har dette aldri gjort deg så glad som når noen gir deg en virkelig stor gave - ! Forstår du fremdeles ikke at din tro er død? ***Du tror at Gud i Kristus har forsonet verden med seg selv. Du tror at vi ble forlikt med Gud ved hans Sønnens død da vi var fiender.*** Du tror at den-

ne forlikelsen, som skjedde «mens vi ennå var fiender», dermed også omfatter deg - som også er en del av «verden». Du tror dette, men du er aldri blitt virkelig trøstet og glad over dette, aldri fått virkelig fred i samvittigheten. Kan du fremdeles mene din tro er rett?

Du har kanskje hundre ganger lest, hørt og trodd det var sant, at *så har Gud elsket verden*, da den altså ennå ikke var blitt forsonet, at *han gav sin Sønn, den enbårne*, som tok på seg all verdens syndeskyld, vreden og forbannelsen, og oppfylte rettferdighetens krav slik at Gud ble forsonet, og nå innbyr alle som vil å komme til hans favn. Du har lest og hørt at det ikke var bønner eller noe som helst annet som beveget den fortapte sønnens far, - men at, når sønnen ennå var langt borte, da brant faren av kjærlighet så han løp mot ham. Dette har du hørt, men det er ikke gått mer opp for deg enn at du ennå bare «håper» når det siteres at «Gud ei lenger er vred på Adams falne slekt, etter at Sønnen steg ned i menneskehetens drakt».

Tusen ganger har du hørt at det er bare vantroen, eller at vi bevisst ikke *vil* komme til nådens bryllup, som fører til fordømmelse - denne fordømmelsen som i seg selv nettopp er «Guds vrede» - og at det i Guds hjerte ikke lenger er noen trang til vrede som fordømmer oss.

Likevel tror du Gud selv hardner til i vrede når du er syndig og uverdig!

På denne måten kan du kanskje gjennom egen erfaring forstå forskjellen mellom den kunnskapen den ene broren hadde om Gud, og som han var i stand til å fortelle den andre, - og det kjennskapet som heter å «være lært av Gud». Nå skjønner du kanskje hva det betyr at «ingen kunne lære den sangen» - uten de som var frikjøpt fra jorden.

(Denne artikkelen kan fås som traktat ved henvendelse til Arven Forlag, Sånum, 4513 Mandal, tlf. 38 26 21 44)

Ungdomsleir

I forrige nummer av «Lov og evangelium» annonserte vi en ungdomsleir på Sørlandet. Vi har fått en del reaksjoner på at det kunne se ut som om vi brukte fritidsaktiviteter som «trekkplaster» på bekostning av forkynnelsen av Guds ord. Dette har ikke vært hensikten. Vi vil understreke at vi samles til leir for å høre Guds ord, og vi ønsker ikke å gi inntrykk av at andre aktiviteter enn forkynnelsen av Ordet skulle stå i sentrum for vår virksomhet.

Red.

29. - 31. okt. 1999

vert det bibelhelg på Stenestaden
leirstad i Aksdal v/Haugesund.

Hovedsommerskole med årsmøte

14. - 18. juli på Bibelskolen på Fossnes

Ledere: Lars Fossdal, Svein Mangelrød, Olaf André Klavenæs

Onsdag 14. juli

kl 1900 Samling og kveldsmat

kl 2000 Kveldsmøte

v/Magnor Sandvær

Torsdag 15. juli

kl 1000 Årsmøte

v/Lars Fossdal

kl 1700 Bibeltime

v/Jon Espeland

kl 2000 Kveldsmøte

v/Olaf Klavenæs

Fredag 16. juli

kl 1000 Bibeltime

v/Reidar Linkjendal

kl 1130 Bibeltime

v/Per Bergene Holm

kl 1700 Bibeltime

v/Ingar Gangås

kl 2000 Kveldsmøte m/offer til bibelskolen

v/Jon Espeland

Lørdag 17. juli

kl 1000 Bibeltime

v/Per Bergene Holm

kl 1130 Bibeltime

v/Olaf Klavenæs

kl 1700 Bibeltime

v/Magnor Sandvær

kl 2000 Kveldsmøte m/offer til misjonen

v/Ingar Gangås

Søndag 18. juli

kl 1030 Formiddagsmøte m/offer til misjonen v/Reidar Linkjendal

kl 1230 Middag/Avslutningsmøte på sommerskolen

Priser: Full pensjon kr. 900,-, 0-5 år gratis, 6-12 år kr. 400,-, ungd./stud. kr. 600,-. Max fam pris kr. 2 400,- (gjelder ved full pensjon og barn 0-17 år) Tillegg for sengetøy og enkeltrom. Muligheter for telt og campingvogn (kr 50,- pr. døgn).

Påmelding innen 1. juli 1999 til Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke, tlf. 33 33 93 98. Alle over 18 år som ønsker å benytte stemmeretten på årsmøtet, må ved innmelding gi særskilt beskjed om dette!

Unge og eldre er velkommen til samling om Guds ord!

Sommerskole på IMI-Stølen, Oppdal

Torsdag 5. - søndag 8. august 1999

Ledere:

Ivar Fiske og Håvar Fjære

Torsdag 5. august

kl 1900 Samling og kveldsmat

kl 2000 Kveldsmøte

v/Tore Mangelrød

Fredag 6. august

kl 1000 Bibeltime

v/Lars Fossdal

kl 1130 Bibeltime

v/Martin Fjære

kl 1700 Bibeltime

v/Tore Mangelrød

kl 2000 Kveldsmøte m/offer til bibelskolen

v/Per Bergene Holm

Lørdag 7. august

kl 1000 Bibeltime

v/Per Bergene Holm

kl 1130 Bibeltime

v/Karl Notøy

kl 1700 Bibeltime

v/Martin Fjære

kl 2000 Kveldsmøte m/offer til misjonen

v/Tore Mangelrød

•

Søndag 8. august

kl 1030 Formiddagsmøte m/offer til misjonen v/Lars Fossdal

kl 1230 Middag/Avslutning på sommerskolen

Priser:

Full pensjon: kr 750,-

0-3 år: Gratis • 4-7 år: kr 300,- • 8-12 år: kr 435,- • 14-17 år: kr 540,-

Maksimal familiepris kr 2 775,- • Tillegg for sengetøy og enkeltrom

Påmelding innen 15. juli til Ivar Fiske, 6653 Ø. Surnadal Tlf. 71 66 24 62.

Ung og eldre er velkommen til samling om Guds ord!

Den gode hustru

av Torunn og Lars Fossdal

Hustruens gudgitte kall

Den som er hustru har fått en stor gave og oppgave fra Gud. Hun har fått en mann som Gud har sammenføyet henne med, og hun har fått en manns kjærlighet. Han har lovet å elske henne, og hun har lovet å elske ham, til døden skiller dem ad. Kvinnens kall er gudgitt: Hun skal være mannens medhjelp som er hans like (1M 2:18). At kvinnen er mannens «like» betyr ikke at hun er lik ham, men at hun svarer til ham slik en hanske passer til hånden. (Grunntekstens uttrykk betyr egentlig noe som «svarer til» mannen).

Sammen skal de fylle den oppgave Gud har gitt mennesket. Gud førte derfor mann og kvinne sammen for at de skulle være ett kjød. De har fått ulike oppgaver, de skal utfylle hverandre, og sammen skal de nå Guds hensikt med skapelsen, være fruktbare og oppfylle jorden og legge den under seg (1M 1:28). Sammen skal de også få være til gjensidig glede og hjelp for hverandre.

Gud, som skapte mann og kvinne, gir i sitt ord gode råd både til mannen og kvinnen, slik at deres samliv kan bli best for dem begge og til ære for Gud. Ingen vet bedre enn Skaperen hvordan ekteskapet skal leves, og både kvinne og mann bør derfor gi akt på Guds gode råd om de vil ha det godt i ekteskapet.

Kvinnen er skapt til å være mannens medhjelp

Guds ord understreker for oss at kvinnen er skapt til å være mannens medhjelp, stå ved hans side og utfylle ham (1M 2:18). Kall og livsoppgave er ikke noe mann og hustru har hver for seg i ekteskapet, men det er noe de har sammen. De er ikke lenger to, men ett kjød (Matt 19:6). Men i dette felles kall er det ulike funksjoner og oppgaver. Kvinnen har sine oppgaver og mannen har sine. Skal kallet fylles rett, må hver virkeliggjøre sine kallsoppgaver og få hjelp av den andre til nettopp det, slik at en ikke hindres, men styrkes i det som er ens oppgave. Det skjer ikke ved at kvinnen vil være mann og gjøre mannens oppgave, men tvert i mot ved at hun tar vare på det som er hennes del av kallet. Å være en medhjelp innebærer også å oppmuntre, styrke og hjelpe. Slik er det kvinnens kall å stå ved mannens side, oppmuntre ham til å fylle sitt kall og sin livsgjerning, styrke ham og hjelpe ham slik at han blir i stand til det han er kalt til. Det er umulig hvis ikke kvinnen deler mannens kall og er ett kjød med ham.

Å være en medhjelp er ingen mindreverdige oppgave. Rett nok er det på mange måter en tjeneroppgave, men Guds ord sier at den som er alles tjener, er den største (Matt 20:25-28). Derfor er det å være medhjelper ikke

ensbetydende med å være ubetydelig. Jesus var selv villig til å ta en tjener-skikkelse på seg og virke for oss. Da skulle det ikke være noen oppgave som er for liten for hustruen heller!

Den gode hustru

I Ordspråkene 31 gir Kong Lemuels mor oss et bilde av den gode hustru, og han sier om henne at hun er langt mer verdt enn perler.

Hun beskrives som en arbeidssom, huslig og flittig kvinne. Hun er økonomisk, gavmild, klok og sterk. Hun frykter ikke motgang, for hun stoler på Herren. Hennes plass er først og fremst i hjemmet, og her virker hun til glede for mannen og alle i hennes hus. Hun steller godt for alle og gjør det trivelig i huset. Hun lager tepper til sitt hus. Skjorter og belter selger hun til kjøpmannen. Hun kjøper en mark, tjener penger og planter en vingård. Det vil ikke nødvendigvis si at hun gjør alt dette selv, men det er hun som styrer arbeidet med disse ting. Ja, her skildres ikke kvinnen som underkuet og ubetydelig!

Enhver kvinne burde strebe etter å ligne denne kvinnen og legge seg dette eksemplet på hjertet. Vi ser klart at ukjærlighet, kravfullhet, selvmedlidenhet, motløshet, rot og vantrivsel, egoisme, sløsing med penger og lathet ikke er egenskaper som skal prege den gode hustru og hennes hjem.

Den hustru som tar sitt kall alvorlig, vil få oppleve det som sies i Ord. 31:11: «Hennes manns hjerte liter på henne.» Ved å stille godt for sin mann, deres hus og barn, vil hun komme til å eie

mannens hjerte, kjærlighet og fortrolighet, og hun blir æret og priset både av mannen og barna deres (Ord. 31:28).

Den gode hustru elsker sin mann

Kvinnen skal få se det slik at hun har fått en mann fra Gud, og hun har fått en manns kjærlighet. I mannen og hans kjærlighet har Gud også gitt henne et bilde på Kristus og hans kjærlighet. Derfor skal kvinnen elske sin mann og underordne seg ham som om han var Kristus (Ef 5:22f).

Kvinnen formaner til å elske sin mann (Titus 2:4). Og sann kjærlighet kjennetegnes først og fremst av å gi, uten tanke på å få noe igjen. Når kvinnen elsker sin mann, er det hennes store ønske og mål å leve sin mann til behag (1Kor 7:34). Hennes egne ønsker kommer i andre rekke. Kommer kravet fram i henne, vil hun oppleve at det skiller henne fra mannen. For med kravet kommer misnøye, og med misnøye kommer vrede og selvmedlidenhet. Alt dette virker igjen at hjertet blir hardt. Og den som får et hardt hjerte, får oppleve lite av fred og glede i hjemmet, og ekteskapet blir en «tvangstrøye».

Den gode hustru underordner seg sin mann

Når apostelen Paulus formaner kvinnen til å elske sin mann, sier han det slik: «Dere hustruer! Underordne dere under deres egne menn som under Herren» (Ef 5:22). Å være underordnet innebærer ikke at kvinnen skal være et «null» uten egne meninger. Ingen er tjent med det. Tar vi eksempel

fra en bedrift, vet vi at bedriften er best tjent med ansvarsbevisste medarbeidere som kommer med gode forslag til løsninger. Slik skal hustruen få gi råd og være mannens medhjelp. «Hun opplater sin munn med visdom, og kjærlig formanings er på hennes tunge.» (Ord. 31:26) En medarbeider som kommer med krav og nedsettende kommentarer om bedriftslederen blir en dårlig medhjelper. Skriften sier at hustruen skal ha ærefrykt for sin mann (Ef 5:33), og dette vil vise seg i både ord og holdning.

Blir det uenighet i ekteskapet, er det kvinnens plikt å følge mannen, dersom han ikke byder henne å gjøre noe som er imot Guds vilje (Apg 5:29). Gud har i ekteskapet gitt mannen øverste myndighet, og hustruen skal da underordne seg og lyde sin mann i alle ting (Ef 5:22.24, 1Pet 3:1.5). Guds ord begrunner også denne underordning med at mannen er skapt før kvinnen og hun var den som falt først i Edens hage (1Tim 2:13-14).

Hva når ekteskapet ikke er godt?

Men i våre ekteskap faller vi begge. Begge har lett for å svikte sitt kall og sin oppgave. Egoismen kommer i høysetet og kjærligheten blir kald. Da må kvinnen på sin side å ransake seg selv: «Lever jeg rett etter Guds ord, elsker og ærer jeg min mann og tjener jeg ham slik Guds ord formaner meg til?»

Kanskje stiller hun for store krav til mannen uten å legge de samme krav på seg selv (Matt 7:3-5). Da må hun først strebe etter å leve rett selv, og si-

den kan hun snakke med sin mann om forholdet i enerom. Baktaler hun sin mann, vil forholdet dem imellom lide under det, og fortroligheten mellom dem vil bli vanskelig. Mannen skal kunne vite at han kan stole på henne (Ord. 31:11). Oftest vil det være feil på begge sider, og de bør sammen be hverandre om tilgivelse og bære over med hverandre (Ef 4:32).

Nå forteller Bibelen oss om et ekteskap der forholdet i hovedsak led under bare den enes synd og hardhet. I 1Sam 23 står det om Nabal at han var hard og ond i hele sin ferd. Om Abigail, kona hans, står det at hun var en forstandig og fager kvinne. Hun hadde ingen enkel livssituasjon! Men også her gjaldt Herrens ord om å underordne seg. Det finnes ikke noe unntak fra å lyde Herrens ord om underordning for den som er gift med en vanskelig og urimelig mann. Abigail underordnet seg sin mann, men bare så lenge han ikke bød henne å handle mot Guds ord. Så visste Gud å skaffe sin utvalgte sin rett, og han straffet den onde Nabal med døden.

Skriften taler om at den gudfryktige kvinnes oppgave er å søke å vinne sin vantro mann for Herren ved sin gode ferd. Det blir nok å så med gråt og smerte, men Herren kjenner sine, og han har aldri forlatt den som tar sin tilflukt til ham. Hun vil få lønn av ham som lønner den rettferdige.

Så må vi ikke miste troen på det gode ekteskapet! Det er sant at det er vanskelig å leve rett og at den som gif-

ter seg får trengsel for sitt kjød (1Kor 7:28). Men «når hver sitt Gudsord lære vil, da står det vel i huset til». Sørg for at du som kvinne lærer og lever etter Guds ord. Vær ikke opptatt av «din brors (manns) flis», men ta først ut bjelken som sitter i ditt eget øye. Vær du for din del opptatt av å innordne deg etter Guds ord, underordne deg mannen din, tilgi ham og elske ham etter Guds ord.

Ekteskapet som forbilde

Så er du, når du lever i ekteskapet, et forbilde på forholdet mellom menigheten og Kristus. Den hellige ektestand skjuler nemlig den hemmelighet og herlighet som menigheten har i Kristus. Når Paulus skriver om mann og kvinne i Ef 5 sier han: «Denne hemmelighet er stor, men jeg tenker herved på Kristus og menigheten.» Kvinnen er tatt av mannen for å være til mannen og leve for mannen. Slik er også menighetens forhold til Kristus (Rom 11:36).

Det er til ære for kvinnen når en mann frir til henne. Slik er det til ære for menigheten at Kristus kaller den til å bli ett med seg. Slik kvinnen får del i mannens «herlighet», får menigheten del i Kristi herlighet. Når mannen blir ett med hustruen, og hun føder ham barn (livsfrukt), er dette et bilde på hvordan den troende blir ett med Kristus og bærer frukt som varer.

Menigheten er underordnet Kristus, slik kvinnen er underordnet mannen. På denne bakgrunn er ekteskapet stif-

tet - og det blir ikke stiftet ekteskap i himmelen. Der blir alle bilder og skygger unødvendige. Der ser vi bildet fullkommengjort, og menigheten og Kristus er fullkomment blitt ett.

Hva med den enslige stand?

Mens den gifte kvinne tjener Kristus først og fremst ved å tjene sin mann og sine barn, så skal den enslige kvinne (eller mann) få tjene Kristus ved å tjene de ulike mennesker hun lever blant, der hvor det er mest bruk for henne og hvor hun kan tjene med de gaver og den utrustning som Herren har gitt henne. I og med at hun ikke er bundet til mann og barn, så er hun fri til å vie sitt liv helt og fullt til Herren og tjenesten for ham (1Kor 7:34).

Det samme gjelder til en viss grad den hustru som har fått voksne barn eller som er barnløs og den som er enke. Hun har kommet i en ny situasjon og har blitt fri til å tjene, ikke bare sin mann og sine barn, men kan nå også vie sitt liv til tjeneste for andre enn disse uten at hjemmet forsømmes.

L&E

Neste nummer

Som vanlig tar vi en pause i juni og juli. Neste nummer av «Lov og Evangelium» kommer derfor i august.

Vi vil med dette ønske alle våre lesere en god sommer og samtidig minne om våre sommerskoler hvor alle er hjertelig velkommen til å samles omkring forkynnelsen av Guds ord!

Red.

«Når han kommer»

Luk 12:40-49

av Sven A. Berglund

En alvorlig tid

Det er noe viktig Jesus vil tale med deg om her i Lukasevangeliet. Vi lever i en alvorlig tid, tiden som Jesus sammenligner med fem kloke og fem dårlige jomfruer. En tid da alle sovnet. En tid da søvnen kommer snikende. En tid som kjennetegnes av at sløvheter, Kulde, lovløshet og verdslighet tar overhånd i venneflokkene. Tre ord fra dette avsnittet har brent seg fast: «når han kommer».

Og så står det lenger frem: «en dag han ikke venter og en time han ikke vet». Da skal menneskesønnens tegn vise seg. Da skal basunen lyde. Da skal ropet høres i natten: «Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!». Da skal alle klokker stoppe og evigheten begynne. Hvor skal du være da? Jesus taler om å forvalte den fagre skatten som evangeliet er. Han taler om arbeid og tjeneste. Alle som selv har spist av himmelbrødet og drukket av livets vann har fått tjenestekall til å bringe dette videre. Du som har smakt og erfart i ditt liv at frelsen hører Herren til og at hans kjød og blod er din sanne mat og sanne drikke, du er satt til å vitne, tjene og forvalte den fagre skatten.

Vekkelsens ild

Når Jesus begrunner dette kallet åpner han sitt eget hjerte: «Ild er jeg kommet for å kaste på jorden; og hvor jeg ville at den alt var tent!» (v.49). Hva er det for en ild Jesus ta-

ler om? Jo, det er vekkelsens ild. Lina Sandell tolker det så fint i en bønnesang:

*«O, att den elden redan brunne, som du, o Jesu, tända vill!
O, att all världen redan funne den frid, som hör Guds rike till!*

*Visst glimmar ren i mörka natten en liten gnista här och där,
Visst är den stora frälsningsskatten för mångt hjärta dyr och kär;*

*Men låt den elden spridas vida och gör den skatten vida känd.
I tron ditt löfte vi förbida, att Anden bliver rikligt sänd.*

*Kom snart o Jesu, til oss alla, och värm oss med din kärleksglöd!
Låt oss ej langre gå så kalla för egen och för andras nød.*

*Låt nådens bud til alla föras, giv åt ditt rikes framgång fart,
Så at ditt lov dock måtte höras från alla världens ändar snart.»*

Jesus kommer for å kaste ild på jorden. Det viktigste spørsmålet blir da dette: Har han fått kaste ild på ditt hjertes tørre jord? Har han fått stelle med ditt indre liv? Kan du vitne som sangeren: «Navnet Jesus må jeg elske, det har satt min sjel i brann!»? Og han fortsetter: «Ved det navnet fant jeg frelse». Det er dette som lig-

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

ger et gjenfødt Guds barn på hjerte. Han må selv komme frelst igjennom og bli berget for himmelen. Og han drives frem av en nød og hjertetrang: De andre må også bli frelst.

Drivkraften i tjenesten

Hva er det så som er drivkraften i denne tjenesten? Jo det vi leser om i 2Kor 5:14f: «For Kristi kjærlighet tvinger oss, og så har vi gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd. Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem.»

Dette å se inn i evangeliets hemmelighet om en som er død for alle og så bli løst ved dette budskap det resulterer i det som også står i dette avsnitt: «Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning; det gamle er forganget, se, alt er blitt nytt!» Her er drivkraften, evangeliets kraft, selve livskraften. «Den som har fått mye tilgitt, elsker mye», sier Jesus. Er det slik i ditt liv? Er det Jesus selv som er ditt store hjertebehov? Viktigere enn alle andre ting og personer? Har du gjort erfaring på dette?

Nytt liv eller bare teori?

Det er så vondt å si det, men her går så mange ut og inn også i kristne

forsamlinger og bærer åk og byrder selv. Så vitner de teoretisk om synd og nåde, frelse og nytt liv. Og så har de kristendommen bare i hode, armer og ben, og eier bare et tomt hjerte uten erfaring av syndenød og frelsesfryd, uten Jesus, hans liv og forsoning. Så blir kjærligheten kald hos de fleste, sier Ordet. Hvorfor? «Den som har fått mye tilgitt elsker mye». Ser du hvorfor? Det er vekkelsesilden vi mangler imellom oss! Den ilden som Jesus vil kaste i våre forsamlinger, ja, over hele landet. Ikke bare røreelse som så mange forkynnere kan lage, og som bare setter armer, ben og hode i bevegelse. Men sann vekkelser ved Den Hellige Ånd som knuser hjerter og gjør de sønderknustes hjerter levende. Job lovpriser «han som dører og gjør levende, som fører ned til helvete og fører opp derfra». Det gjør han ved forkynnens dårskap.

Og så dette viktigste spørsmålet igjen: Har du gjort erfaring her i gjenfødselsens under? Da er du under nåden i Kristus, et Guds barn, et nådebarn. Da er du kalt til å tjene, arbeide i vingården, være med å berge sjeler for himmelen mens det ennå er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide. Men så lenge det er dag får du være med - av nåde - å så med tårer og høste med jubel.

L&E